

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, č. j. KUJCK 83082/2015/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 7. 2016, č. j. 10 A 8/2016 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, č. j. KUJCK 83082/2015/ODSH, jímž bylo zamítnuto jako nepřipustné žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu ve Strakonici ze dne 15. 9. 2015, č. j. MUST/029345/2015/OD/kra. Městský úřad předmětným rozhodnutím uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl stěžovatel dopustit porušením ust. § 18 odst. 4 a § 4 písm. b) zákona o silničním provozu tím, že dne 20. 5. 2015 v 08:21 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, RZ X po

silnici č. I/22 v ulici Katovická ve Strakonících, ve směru od centra Strakonice na obec Katovice, když mu byla v místě, kde je obecnou úpravu provozu na pozemních komunikacích povolena nejvyšší rychlost 50 km/hod, naměřena silničním laserovým rychloměrem zn. MicroDigiCam LTI Policií ČR DI Strakonice rychlost 80 km/hod. Po odečtení možné odchylky měřicího přístroje byla určena výsledná rychlost vozidla nejméně 77 km/hod.

Krajský soud vyhodnotil žalobní námitky stěžovatele jako nedůvodné a stěžovatelovu žalobu zamítl. Zejména potvrdil závěr žalovaného, že odvolání bylo podáno neoprávněnou osobou, neboť žalobce a ani jeho údajný zmocněnec Ing. M. J. nedoložili správnímu orgánu plnou moc, a to ani přes výzvu k odstranění vad podání. Odvolání pak bylo správně posouzeno jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a jako takové zamítnuto.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“.

Krajský soud se sice ztotožnil se stěžovatelem, že v případě, že odvolání trpělo absencí zmocnění, bylo povinností správních orgánů stěžovatele vyzvat k odstranění vady podle § 37 odst. 3 správního řádu, dospěl však k názoru, že správní orgány této povinnosti dostály, a to vydáním usnesení ze dne 7. 10. 2015, č. j. MUST/029345/2015/kra, kterým žalovaný podle krajského soudu výslovně vyzval stěžovatele k odstranění nedostatků při zastupování Ing. J. Stěžovatel tento závěr nesdílí. Z výzvy se totiž nepodává, že by správní orgán postrádal plnou moc nebo považoval zastoupení za neprokázané. Z usnesení lze naopak seznat toliko to, že správní orgán shledal odvolání vadným pro absenci odvolacích důvodů, a tuto vadu zástupce stěžovatele k výzvě správního orgánu zhojil. Stěžovateli tak nebylo sděleno, že by zmocnění nebylo prokázáno.

Stěžovatel dále namítá, že plná moc byla předložena. Uznává, že vadně uvedl, že plná moc byla doložena žalovanému, když tato byla předložena prvostupňovému orgánu; ostatně i krajský soud jako žalovaného na některých místech označil také prvostupňový orgán. Ze spisu správního orgánu je však patrné, že dne 7. 10. 2015 nahlížel Ing. J. do spisu a převzal kopii jeho části. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel předložil správnímu orgánu plnou moc, neboť v opačném případě by mu bylo jen stěží umožněno nahlížet do spisu. Usnesení o odstranění vad podání mu bylo předáno téhož dne, nebylo mu tak zřejmé, že nedostatky byly spatřovány v absenci plné moci. Stěžovatel podotýká, že jeho zástupce postupoval korektně, když v momentě převzetí zastoupení podal blanketní odvolání, se správním orgánem se telefonicky spojil, sjednal si termín nahlížení do spisu, ke správnímu orgánu se dostavil, předložil plnou moc, načež mu bylo umožněno seznámit se se spisem a převzít kopii jeho části a zároveň mu bylo předáno usnesení k odstranění vad podaného odvolání. Zástupce následně tyto vady odstranil. Dle jeho názoru tedy nebylo proporcionální odvolání jako nepřipustné zamítnout.

S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatel rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

pokračování

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že se ztotožňuje s krajským soudem a v plném rozsahu odkazuje na své vyjádření k žalobě, neboť kasační námitky se vesměs shodují s námitkami uplatněnými v žalobě. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná. Nejsou však přípustné všechny uplatněné námitky. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost nemůže opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V daném případě se jedná o námitku, již stěžovatel tvrdí, že s panem J. bylo jednáno jako s řádným zástupcem stěžovatele a že tento plnou moc předložil městskému úřadu při nahlížení do spisu, při němž z něj obdržel také kopii jeho části. Poněvadž stěžovateli nic nebránilo uplatnit tyto námitky již v řízení před krajským soudem, nelze se jimi v kasačním řízení věcně zabývat. Nejvyšší správní soud pouze na okraj podotýká, že ze správního spisu neplyne, že by byl pan J. 7. 10. 2015 do správního spisu nahlížet ani že by městskému úřadu osobně předložil jakoukoli plnou moc. Kromě toho, v žalobě stěžovatel uváděl, že plnou moc (kopii) správnímu orgánu zaslal na podatelnu dne 28. 9. 2015, což měl potvrdit výslovně také žalovaný ve svém rozhodnutí. Jak již ale bylo správním soudem posouzeno, žalovaný tuto skutečnost ve svém rozhodnutí vůbec nepotvrdil, ba právě naopak uvedl, že pan J. (ani stěžovatel) existenci zmocnění žádným způsobem neprokázali. Tato zásadní změna ve stěžovatelově argumentaci ohledně způsobu, jakým měl údajně prokázat existenci zmocnění, se tak Nejvyššímu správnímu soudu jeví toliko jako účelová.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu bylo zjištěno, že v řízení před správním orgánem prvního stupně nebyl stěžovatel zastoupen. Proti rozhodnutí I. stupně bylo dne 30. 9. 2015 doručeno odvolání, které bylo doručeno v zákonné lhůtě, nicméně trpělo řadou vad, jednak nebylo podepsáno platným elektronickým podpisem, vykazovalo nedostatky ve smyslu § 37 odst. 1 a 2 správního řádu, tedy chyběly důvody odvolání, a dále nebylo doloženo zastoupení. Do pěti dnů došlo k potvrzení odvolání zaručeným elektronickým podpisem Ing. M. J. Městský úřad proto dne 7. 10. 2015 vydal usnesení, kterým pana J. vyzval ve lhůtě pěti dnů k odstranění vad při podání odvolání a doplnění důvodů a k odstranění nedostatků ve věci zastupování. Toto usnesení si téhož dne pan J. převzal osobně. Vzhledem k tomu, že vady ve lhůtě nebyly odstraněny, postoupil městský úřad dne 19. 10. 2015 spisový materiál žalovanému k rozhodnutí. Dne 17. 11. 2015 doplnil pan J. odvolání, jež městský úřad také postoupil žalovanému. Plná moc k zastupování účastníka řízení předložená nebyla. Žalovaný pak, jak již bylo shora uvedeno, pro absenci plné moci, a tedy nedoložení aktivní legitimace pana J. odvolání jako nepřípustné zamítl.

Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil skutečnost, že správní orgány dostály své povinnosti stěžovatele vyzvat k odstranění vady podání podle § 37 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení, *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu*. Nejvyšší správní soud ohledně této námítky, kterou stěžovatel uplatnil již v žalobě, plně souhlasí s krajským soudem, že správní orgány této své povinnosti skutečně dostály. Jak již bylo uvedeno, poté, co bylo městskému úřadu doručeno blanketní odvolání podané Ing. J. a bylo následně řádně elektronicky podepsáno, bylo vydáno usnesení, kterým byl podatel odvolání Ing. J. vyzván k odstranění vad podání a vad zastoupení (srov. výrok předmětného usnesení). Městský úřad v tomto usnesení zároveň podotknul, že pan J. by si již měl být nedostatků vědom, protože pravidelně zastupuje účastníky a zasílá správním orgánům písemnosti k zastupování v takovém stavu, kdy musí být neustále vyzýván k jejich napravení. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ačkoli mohl městský úřad objasnit, jaké konkrétní vady vykazuje zastoupení, a tedy vyzvat stěžovatele explicitně k doložení plné moci, nepovažuje to za vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má v tomto konkrétním případě za to, právě i s ohledem na povědomost získanou z úřední činnosti, že pan J. zastupuje přestupce před správními orgány pravidelně (srov. např. rozsudek č. j. 9 As 227/2016 – 22, č. j. 9 As 164/2016 – 38, č. j. 10 As 246/2015 – 34, nebo č. j. 7 As 59/2016 – 31 a další; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz), že výzva ve znění, aby byly odstraněny nedostatky zastupování Ing. J. ve věci vedené pod č. j. MUST/029345/2015/OD/kra, je srozumitelná a dostatečná a je z ní evidentní, že zastoupení vykazuje nedostatky, které je nutné odstranit. Nerozuměl-li pan J. uvedené výzvě, nic mu nebránilo obrátit se na městský úřad a požádat jej o pomoc při odstranění vytknutých nedostatků. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti sám tvrdí, že pan J. telefonicky komunikoval s městským úřadem, tudíž mu nic nebránilo se na něj obrátit i v této záležitosti.

Pouze závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že vydání předmětného usnesení, tedy výzvy ze dne 7. 10. 2015, vůbec neprokazuje existenci zástupčího oprávnění, jak se to snaží navodit stěžovatel, nýbrž právě naopak na nedostatky ve věci zastupování explicitně upozorňuje.

Kasační stížnost žalobce proto Nejvyšší správní soud zamítl, neboť ji v žádném z kasačních bodů neshledal důvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 22. listopadu 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu